

Решение на Съда (десети състав) от 19 март 2020 г. (преюдициално запитване от Juzgado de lo Contencioso Administrativo nº 2 de A Coruña — Испания) — Compañía de Tranvías de La Coruña, SA/Ayuntamiento de A Coruña

(Дело C-45/19) ⁽¹⁾

(Преюдициално запитване — Регламент (ЕО) № 1370/2007 — Обществени услуги за пътнически превоз с железопътен и автомобилен транспорт — Член 8 — Преходен режим — Член 8, параграф 3 — Изтичане на договорите за обществена услуга — Изчисляване на определения максимален тридесетгодишен срок на договорите — Определяне на датата, от която тече максималният тридесетгодишен срок)

(2020/C 222/16)

Език на производството: испански

Запитваща юрисдикция

Juzgado de lo Contencioso Administrativo nº 2 de A Coruña

Страни в главното производство

Жалбоподател: Compañía de Tranvías de La Coruña, SA

Ответник: Ayuntamiento de A Coruña

Диспозитив

Член 8, параграф 3, втора алинея, второ изречение от Регламент (ЕО) № 1370/2007 на Европейския парламент и на Съвета от 23 октомври 2007 година относно обществените услуги за пътнически превоз с железопътен и автомобилен транспорт и за отмяна на регламенти (ЕИО) № 1191/69 и (ЕИО) № 1107/70 на Съвета трябва да се тълкува в смисъл, че предвиденият в тази разпоредба максимален срок от 30 години за договорите по член 8, параграф 3, първа алинея, буква б) от този регламент започва да тече от датата на влизане в сила на посочения регламент.

⁽¹⁾ ОВ С 155, 6.5.2019 г.

Решение на Съда (първи състав) от 2 април 2020 г. (преюдициално запитване от Tribunale di Milano — Италия) — Condominio di Milano, via Meda/Eurothermo SpA

(Дело C-329/19) ⁽¹⁾

(Преюдициално запитване — Защита на потребителите — Директива 93/13/ЕИО — Неравноправни клаузи в потребителските договори — Член 1, параграф 1 — Член 2, буква б) — Понятие за потребител — Сграда — етажна собственост)

(2020/C 222/17)

Език на производството: италиански

Запитваща юрисдикция

Tribunale di Milano

Страни в главното производство

Жалбоподател: Condominio di Milano, via Meda

Ответник: Eurothermo SpA

Диспозитив

Член 1, параграф 1 и член 2, буква б) от Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 5 април 1993 година относно неравноправните клаузи в потребителските договори трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат национална съдебна практика, която тълкува законодателството за транспониране на тази директива във вътрешното право в смисъл, че установените в него правила за защита на потребителите се прилагат и към договор, сключен от правен субект, като етажната собственост (*condominio*) в италианското право, с продавач или доставчик, дори когато такъв правен субект не попада в приложното поле на посочената директива.

(¹) ОВ С 288, 26.8.2019 г.

Решение на Съда (голям състав) от 2 април 2020 г. (преюдициално запитване от Vrhovni sud — Хърватия) — наказателно производство срещу I.N.

(Дело C-897/19) (¹)

(Преюдициално запитване — Спешно преюдициално производство — Споразумение за ЕИП — Недопускане на дискриминация — Член 36 — Свободно предоставяне на услуги — Приложно поле — Споразумение между Европейския съюз, Република Исландия и Кралство Норвегия за асоциирането на тези две държави в процеса на изпълнение, прилагане и развитие на достиженията на правото от Шенген — Споразумение относно процедурата по предаване между държавите — членки на Европейския съюз, от една страна, и Исландия и Норвегия, от друга страна — Екстрадиция към трета държава на исландски гражданин — Защита на гражданите на държава членка срещу екстрадиция — Липса на еквивалентна защита на гражданите на друга държава — Исландски гражданин, получил убежище по силата на националната правна уредба, преди да придобие исландско гражданство — Ограничаване на свободното движение — Обосновка по съображения за недопускане на безнаказаност — Пропорционалност — Проверка на гаранциите, предвидени в член 19, параграф 2 от Хартата на основните права на Европейския съюз)

(2020/C 222/18)

Език на производството: хърватски

Запитваща юрисдикция

Vrhovni sud

Страна в главното наказателно производство

I.N.

в присъствието на: Ruska Federacija

Диспозитив

Правото на Съюза, и конкретно член 36 от Споразумението за Европейското икономическо пространство от 2 май 1992 г. и член 19, параграф 2 от Хартата на основните права на Европейския съюз, трябва да се тълкува в смисъл, че когато към държава членка, в която се намира гражданин на държава — членка на Европейската асоциация за свободна търговия (ЕАСТ), която е страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство и с която Европейският съюз е сключил споразумение за предаване, е отправено искане за екстрадиция от трета държава по силата на Европейската конвенция за екстрадиция, подписана в Париж на 13 декември 1957 г., и когато на този гражданин е било предоставено убежище от посочената държава от ЕАСТ, преди да получи нейното гражданство, именно заради образуването срещу него наказателни производства в държавата, отправила искането за екстрадиция, компетентният орган на замолената държава членка следва да провери, че екстрадицията няма да наруши правата по член 19, параграф 2 от Хартата на основните права, като предоставянето на убежище представлява особено сериозно съображение в рамките на тази проверка. При всички положения, преди да предвиди изпълнението на искането за екстрадиция, замолената държава членка е длъжна да уведоми споменатата държава от ЕАСТ и при необходимост, по искане на последната, да й предаде този гражданин съгласно разпоредбите на споразумението за предаване, при условие че съгласно националното си право тази държава от ЕАСТ е компетентна да преследва въпросния гражданин за деяния, извършени извън националната ѝ територия.

(¹) ОВ С 45, 10.2.2020 г.